

ΕΡΡΙΚΟΥ ΊΨΕΝ: «*Έντα Γκάμπλερ*»—*Δραμα σὲ τέσσερα μέρη—Μεταφραστὴς Λέων Κουκούλας*—(Τιμητικὴ παράσταση *Μαρίκας Κοτοπούλης*). Στις 30 Σεπτεμβρίου, ἀνεβάστηκε ἀπ' τὸ θίασο Κοτοπούλη ἡ «*Έντα Γκάμπλερ*», τὸ περίφημο ἔργο τοῦ μεγάλου Νορβηγοῦ, μεταφρασμένο ἀπ' τὸν ποιητὴ κ. Λέοντα Κουκούλα, πού ἔκανε καὶ μιὰ μελετημένη καὶ ἰσορροπη εἰσήγηση τοῦ ἔργου, ἀναλύοντας τὸ «*ψυχολογικὸ πολὺπτυχο*», γιὰ νὰ μεταχειριστοῦμε τὴ φράση του, τῆς ἡρωίδας τοῦ Ίψεν, ἐνῶ—δυστυχῶς—τὸ «*νοήμον Ἑλληνικὸν κοινὸν*» χασμουριόταν ἀπὸ κάτω, ἢ κύτταζε τί φοροῦσαν οἱ διπλανοὶ του.

Φυσικὰ ἐδῶ δὲ θὰ διηγηθοῦμε τὴν ὑπόθεση τοῦ ἔργου, οὔτε θὰ προσπαθήσουμε νὰποκαλύψουμε τὴν ἐσωτερικότητα τῆς ἡρωίδας, αὐτῆς τῆς ἰδιότυπης ἀνθρώπινης ψυχῆς, γιὰ τὴν ὁποία ἡ Κριτικὴ τόσο, ὅσο γιὰ καμμιάν ἡρωίδα τοῦ Ίψεν, ἀπασχολήθηκε. Θὰ ποῦμε λίγα μονάχα γιὰ τὴν ἐρμηνεύειά τοῦ ἔργου—πού εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερο—ἔχοντας πάντα ὑπ' ὄψη μας τὶς τεράστιες δυσκολίες πού θὰ συναντήσῃ σὲ κάθε στιγμή ὁ ἐρμηνευτὴς—ἀδιάφορο ποιός. Ἡ παράξενη ψυχολογία αὐτῆς τῆς γυναίκας—τοῦ σύμβολου τῶν παλιῶν κριτικῶν—μᾶς φαίνεται ὑπερβολικὰ δύσκολο, ἀν ὄχι ἀκατόρθωτο, νὰποδοθῇ τέλεια ἀπὸ μιὰν ἠθοποιό, ὅσο κι' ἀν ἔχει νοιώσῃ καλὰ τὸ ρόλο της, ἕναν ρόλο ἰδιότυπο καὶ πολυσύνθετο.

Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς πέτυχε: Εἶχε στιγμὲς πού τὸ παίξιμό της ἦταν ὑπέροχο—ὅπως στὸ διάλογο τοῦ β' μέρους μὲ τὴν Τέα Ἐλβστειτ καὶ στὸ χωρισμὸ της μὲ τὸν Ἐϋλερτ Λέβπορκ, τὴν ὥρα πού τοῦ δίνει ἕνα πιστόλι γιὰ «*νὰ πεθάνῃ ὥραϊα!*»—Ἀκόμα πολὺ καλὴ καὶ στὴν τελευταία πράξη. Ἡ εἴσοδος της στὴ σκηνή, στὴν α' πράξη, μᾶς φαίνεται πὼς θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ καλύτερη καὶ πιὸ φυσικὴ ἀκόμα.

Ὁ κ. Μυράτ ἄψογος στὸ ρόλο τοῦ καθηγητῆ Γιώργη Τέσμαν, πού δὲ μπορούσαμε νὰ τὸν φανταστοῦμε ἀλλοιώτικα. Τὸ παίξιμό του μᾶς ξάφνισε. Εἶχε μπεῖ βαθειὰ στὸ ρόλο του, ἔτσι, πού κ' ἡ παραμικρὴ κίνησή του ἦταν μετρημένη κ' ὑπολογισμένη—ἀψεγάδιαστη. Ὡς καὶ κείνο τὸ χαρακτηριστικὸ «*πῶς ;*» πού βάζει ὁ ποιητὴς στὰ χεῖλια τοῦ σχολαστικοῦ καθηγητῆ, ἀποδόθηκε τέλεια, ἐξαισία χρωματισμένο.—Ὁμολογοῦμε πὼς δὲ φανταζόμαστε ἕναν τόσο πετυχημένο Τέσμαν.

Ὁ κ. Ροζάν, δυστυχῶς, εἶχε τρομερὴν ἀποτυχία στὸ ρόλο τοῦ Ἐϋλερτ Λέβμπορκ. Ἦταν ἐντελῶς ἄτονος κ' ὑπερβολικὰ μονότονος, ἔτσι, πού ποτὲ δὲν τὸ εἶχαμε δεῖ. Εἶχε παρανοήσει τὸ ρόλο του. Ἡ φωνὴ του χωρὶς κανένα χρωματισμό, οἱ κινήσεις του πάντα οἱ συνειθισμένες καὶ τὸ ὕψος του, τὸ σχεδὸν πάντα, μισοκακόμοιρο, ἀν κι' ὁ ποιητὴς δὲν παρουσίαζε τέτοιο τὸ πρόσωπό του. Ἀπ' ὅλο τὸ παίξιμό του, μὲ πολλὴ καλὴ θέληση, μόλις θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ λίγες στιγμὲς στὴν γ' πράξη.

Ὁ κ. Ι. Ἀποστολίδης στὸ ρόλο τοῦ νομικοῦ σύμβουλου Μπράκ πολὺ καλός. Τὸ παίξιμό του μετρημένο καὶ φυσικό. Γιὰ τὸν κ. Ἀποστολίδη, κάνουμε τὴν παρατήρηση,

πὼς γρήγορα ἐξελλίσσεται σέναν καλὸν ἠθοποιό.

Ἡ κ. Χρυσούλα Μυράτ (Κυρία Ἐλβστειτ) ἄρκετὰ καλὴ καθὼς κ' ἡ κ. Μερόπη Ροζάν (Δις Ἰουλία Τέσμαν). Ἡ Δίδα Νίκη Μπαϊρακτάρη, στὸ ρόλο τῆς ὑπηρετριάς Μπέριτας, συμπαθητικὴ.

Ν. Χ.